

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **K. E.**, zastoupený Mgr. Karlem Neubertem, advokátem se sídlem Oldřichova 1, 674 01 Třebíč, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2008, č. j. OAM-454/VL-07-08-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 12. 2008, č. j. 62 Az 17/2008 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. 7. 2008 neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o azylu“).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 18. 7. 2009. Krajský soud rozsudkem ze dne 11. 12. 2008 žalobu zamítl a ztotožnil se se závěry žalovaného.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě včas podanou kasační stížností, v níž namítal, že krajský soud nesprávně posoudil jeho podání, především v tom směru, že stěžovatel sám uváděl důvody, které ho vedly k tomu, že se nemohl vrátit zpět do Ruské federace, a to pro jeho nesouhlas s ruskou intervencí v Čečensku. Z tohoto důvodu také stěžovatel nenastoupil na základní vojenskou službu, jelikož věděl, že složky, které rozhodují o umístění jednotlivých vojáků základní služby, by jej umístily právě do oblasti Čečenska.

Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, že jeho obava ze základní vojenské služby, umístění jeho osoby v rámci této služby a následně i obava z šikany, jež panuje v ozbrojených složkách ruské armády, nebyla v řízení dostatečně prokázána. Je dále přesvědčen, že soud pochybil, jestliže neprovedl dostatek důkazů k tomu, aby byla

jednoznačně vyvrácena jeho obava, kterou prezentoval jak při ústních jednáních se žalovaným, tak v samotném soudním řízení.

Stěžovatel z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení, a uvedl, že jak své rozhodnutí tak rozsudek krajského soudu považuje za souladné s právními předpisy. Dále žalovaný ve své písemnosti poznamenal, že kasační stížnost podaná stěžovatelem dne 29. 12. 2008 byla doplněna až dne 6. 2. 2009, ačkoli stěžovatel ve svém podání ze dne 29. 12. 2008 uvedl, že doplní kasační stížnost do 15 dnů. K tomu žalovaný uvedl, že zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s. ř. s.“) neumožňuje účastníkovi řízení „jakkoli samovolně prodlužovat zákonné lhůty pro podání kasační stížnosti nebo je pozastavovat blanketními podáními pro dodržení lhůty pro podání a posléze je doplňovat, jak sám uzná za vhodné“. Žalovaný proto navrhl, aby byla kasační stížnost odmítnuta pro opožděnost, popř. zamítnuta pro její nedůvodnost.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Námitku žalovaného v tomto směru vedenou přitom Nejvyšší správní soud nepovažoval za důvodnou. Stěžovatel podal dne 29. 12. 2008 kasační stížnost, která neměla zákonné náležitosti. Byl proto vyzván Krajským soudem v Ostravě usnesením ze dne 8. 1. 2009, č. j. 62 Az 17/2008 - 39, v souladu s ust. § 108 odst. 1 s. ř. s., aby v zákonné lhůtě jednoho měsíce (ust. § 106 odst. 3 s. ř. s.) vady svého podání opravil. Na výzvu soudu doplnil stěžovatel svoji kasační stížnost podáním ze dne 6. 2. 2009, tedy včas.

Následně Nejvyšší správní soud řešil otázku přijatelnosti kasační stížnosti, jak mu ukládá ustanovení § 104a s. ř. s., tedy zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu nepovažuje za azylově relevantní důvod „skutečnost, že se stěžovatel odmítal prezentovat k výkonu základní vojenské služby, neboť tato skutečnost bez přistoupení jiných okolností není důvodem pro udělení azylu a nelze ji ani vnímat jako případ zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49). Stejně tak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2006, č. j. 4 Azs 210/2005 - 110, potvrdil, že *odmítání nástupu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez*

dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.

Za této situace nelze než souhlasit s právními závěry učiněnými Krajským soudem v Ostravě ve vztahu k ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť stěžovatel se snažil vyhnout výkonu základní vojenské služby, nikoliv z důvodu politického přesvědčení nebo náboženství, ale jak vyplynulo z pohovoru konaného dne 24. 6. 2008, stěžovatel základní vojenskou službu v Rusku absolvovat nechtěl, jelikož vyrůstal v České republice, a také se obával vyslání do Čečenska.

Z kasační stížnosti je patrné, že stěžovatel svými námitkami brojí převážně proti závěru o neudělení tzv. doplňkové ochrany (ust. § 14a zákona o azylu). Tu je možné přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky).

Otázkou interpretace neurčitého pojmu *nebezpečí vážné újmy* se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 29. 4. 2009, č. j. 2 Azs 14/2009 - 105, v němž, vycházející z níže uvedených rozsudků Evropského soudu pro lidská práva, vyslovil názor, že „*pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví zákaz mučení a nelidského či ponižujícího trestání nebo zacházení*“ (viz. rozsudek ze dne 30. 10. 1991 ve věci Vilvarajah a další proti Spojenému království, stížnosti č. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87), a že „*aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj čl. 3 citované úmluvy, musí ponižení a pokoření, která tento trest provázejí, dosáhnout mimořádné úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu*“ (viz. rozsudek ze dne 25. 3. 1993, ve věci Costello-Roberts proti Spojenému království, stížnost č. 13134/87).

Žalovaný se v předmětném rozhodnutí podrobně zabýval problémem, zda stěžovateli hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v případě návratu do Ruské federace. Prostudováním informací o podmínkách v příslušných zařízeních a po posouzení délky možného trestu a charakteru trestné činnosti však dospěl k závěru, že případné uvěznění stěžovatele z důvodu nenastoupení základní vojenské služby nelze považovat za mučení nebo nelidské zacházení.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že se nemohl vrátit zpět do Ruské federace, z důvodu jeho nesouhlasu s ruskou intervencí v Čečensku, jedná se o novou skutečnost uplatněnou až po vydání rozsudku krajského soudu, k níž Nejvyšší správní soud nemůže v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet. Taková skutečnost měla být primárně namítána v jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Námitku stěžovatele, že soud neprovedl dostatek důkazů k tomu, aby vyvrátil jeho obavu z návratu do vlasti, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Pokud totiž stěžovatel svoji obavu z návratu do Ruské federace nijak blíže nedoložil a na podporu

svých tvrzení nepředložil ani nenavrhл k provedení žádné důkazy [ust. § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.], bylo na úvaze soudu ve smyslu ustanovení § 52 s. ř. s., zda účastníkem navržené důkazy provede. Jelikož soud v daném řízení neshledal důvodným a účelným provedení důkazů k prokázání stěžovatelových tvrzení, k nimž sám stěžovatel navíc provedení žádných důkazů nenavrhoval, bylo toto rozhodnutí v jeho pravomoci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 18/2007 - 118).

Nad rámec Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji konstantní judikaturu a uzavírá, že azylové řízení je třeba chápat jako zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi svého původu. Legalizace pobytu prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany je proto nepřijatelná (viz rozsudek ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 55).

Námítky, jež stěžovatel učinil předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu řešeny a krajský soud se nedopustil žádného pochybení, které by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námítky, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu